

Austrálie a Oceánie:

Proč je dnes kohout domácím ptákem

STANOVSKÝ, Vladislav, VLADISLAV, Jan. Strom pohádek, s. 21-24.

Za dávných časů, ještě před kala-kala dobou, žili všichni ptáci pospolu ve své vlastní vesnici na úpatí vysoké hory.

Stalo se ovšem jednou, že protancovali celou noc při zvuku bubnů i bubínků a zapomněli přitom přikládat na oheň. Takže ráno nezbyla v popelu ani jiskřička a všichni opořenci hořkovali a naříkali, co je teď bude hrát, když přišli o oheň.

Jen kohout Kokorereko nenaříkal, ale naopak slíbil, že přinese nový.

Letěl a letěl celý den, pak přespal na skále uprostřed lesa, a když začalo svítat, pokračoval ve své pouti, až se dostal na mys, vybíhající daleko do moře. Tam spatřil chýši s vysokou střešou, sahající na zem, a u ní krásnou dívku s kudrnatými vlasy a očima jako hvězdy. Ta dívka opatrovala oheň, a jakmile kohouta zočila, rázem se jí zalíbil. Však mu také hned řekla, že by ho ráda za muže, jenže Kokorereko na to nic, jenom popadl z ohniště žhavou větev a rychle pryč!

„Tak mi aspoň pověz, kde tě najdu!“ volala za ním úpěnlivě dívka.

„Najdeš mě, až obepluješ celý mys a uslyšíš bubny,“ rozloučil se s ní kohout a zmizel.

Dívce však to podivuhodné setkání nedalo. Proplakala celé noci, jak se zamilovala, až nakonec se i se svými rodiči za kohoutem vypravila. Naložili do člunu kokosové ořechy a koš a vyrazili.

Pluli věru dlouho, obepluli celý mys, jenže bubny stále slyšet nebylo. Rodiče usoudili, že kohout jejich dceru dozajista obelhal, když konečně ty bubny uslyšeli.

„Bum, bum, bum! Tady je to, tady bydlí pán mého srdce,“ vykřikla dívka v té chvíli radostně.

A opravdu byli u ptačí vesnice pod vysokou horou a ve svitu hvězd spatřili, jak mezi palmami ptáci tancují.

Jenže kdopak by v tom chabém světle poznal mezi nimi kohouta?

Museli tedy počkat do rána, když se ptáci začali probouzet a vycházeli ze svých příbytků. První se objevil veliký zoborožec.

„To je tvůj milovaný?“ zeptal se otec.

„Kdepak, můj milý je hezčí,“ odpověděla dívka.

Potom vyšel ze svého obydlí barevný papoušek.

„Tak to je on?“ chtěl vědět znovu otec.

„Ale kdež, můj milý je ještě hezčí.“

Třetí se objevila rajka hýřící nádherou svého peří, až oči přecházely.

„Tenhle už to je určitě,“ tvrdil zase tatík, dívka však pyšně zavrtěla hlavou.

„Ani nápad. Můj miláček je přece nejkrásnější ze všech!“

A tu konečně vyšel na náves veliký náčelník všeho ptactva – kohout Kokorereko.

Sotva ho dívka spatřila, vzala ze člunu kokos a zavolala na něho:

„Pojď sem, můj nejmilejší, a vezmi, co jsem ti přivezla.“

„Nepůjdu,“ odpověděl kohout vznešeně, neboť byl tím velikým náčelníkem a nesměl poslechnout ženu.

„Jenže já ty krásné kokosy neunesu,“ vedla dívka stále svou. „Vždyť ani velikému náčelníkovi pár krůčků nic neudělá...“

Inu, Kokorereko měl zrovna na kokosy v té chvíli náramnou chuť a řekl si také, že za chvíli bude tak kudrnatá holka zase bůhvíkde. Vykročil tedy k člunu.

Jenže ouha! Sotva tam došel, hodili mu na hlavu koš a milého kokrháče lapili. Pak jej naložili i s košem do člunu a vyrazili k domovu. No, a od té doby žije kohout i jeho potomci mezi lidmi a nedočkal se kokosů, ani svatby.

To však není konec vyprávění. V ptačí vesnici nastal veliký křik a zármutek. Když její obyvatelé zjistili, že už nemají svého náčelníka, rozutekli se každý jinam.

Zoborožec odletěl do vykotlaného stromu, křepelka se usídlila v trávě, kulík se rozhodl žít u vody a tak dál, a tak dál, zkrátka každý pták si postavil a dodnes staví hnízdo jinde.

Proto od té doby žádnou ptačí vesnici nenajdete.